

Sikkerhedskultur og Ekspansiv Livsførelse

(del af serien 'Imod Underkastelsens Logik')

Wolfi Landstreicher

Livet i dag er alt for småt. Det er tvunget ind i roller og forhold som reproducerer den bestående samfundsorden, det fokuserer på det ubetydelige, på det som kan måles, prissættes, købes og sælges. Butiksejernes og sikkerhedsvagternes fattige eksistens trænger ind overalt, og det virkelige liv, det ubundne liv, livet uden andre grænser end vor egen formåen, eksisterer kun i oprøret imod dette samfund. Derfor bevæges de af os som ønsker en ubunden eksistens, livet levet i fulde drag, til handling, til at angribe de institutioner som tvinger os til at leve så ubetydelige liv.

Når vi bevæges til at tage vores liv tilbage og gøre dem til det vidunderliges kildevæld, så mødes vi uundgåeligt af repression. Hver dag arbejder skjulte undertrykkelsesmekanismer for at forhindre oprør, for at garantere den underkastelse som opretholder samfundsordenen. Overlevelsens nødvendigheder, den underliggende bevidsthed om altid at være under opsyn, bombardementet af forbud som møder en fra skilte eller personificeret i en panser, selve strukturen af det sociale miljø vi bevæger os rundt i; alt dette er nok til at de fleste holder sig i ro, bøjer nakken og går omkring uden at tænke på andet end dagens små bekymringer. Men når man har fået nok af denne forarmede eksistens og beslutter at der må findes noget andet, at man ikke udholder endnu en dag hvor livet formindskes, så er repressionen ikke længere subtil. Oprørets gnist er nødt til at blive undertrykt; opretholdelsen af samfundsordenen kræver det.

Livets udvikling kan ikke ske i skjul – det ville blot være et celleskift i det sociale fængsel. Men fordi denne udvikling, denne spænding hen imod frihed, får os til angribe samfundsordenen, at handle udenfor og ofte imod skrevne og uskrevne love, så tvinges vi til at tage os af spørgsmålet om hvordan vi undviger herskernes uniformerede vagthunde. Altså kan vi ikke ignorere spørgsmålet om sikkerhed.

Jeg har altid anset spørgsmålet om sikkerhed for at være enkelt, et spørgsmål om praktisk intelligens som alle burde have evner til at regne ud. Ved at udvikle affinitet, et dybtgående kendskab til andre, beslutter man med hvem man kan handle. Der er ingen grund til at sige et ord om en aktion til nogen som ikke er involveret i den. Dette er grundlæggende og burde være indlysende for alle som beslutter sig for at handle imod herredømmet. Men en sådan praktisk intelligens har intet behov for at indhulle sig i en atmosfære af mistanke og hemmelighedskræmmeri hvor hvert et ord og hver en tanke vogtes, hvor selv trodsige *ord* anses for at være for stor en risiko. Hvis vores praksis leder os i den retning, så har vi allerede tabt.

Når det gælder illegale aktiviteter er sikkerheden essentiel. Men selv i den sammenhæng er den ikke højeste prioritet. Vores højeste prioritet er altid skabelsen af de liv og forhold vi ønsker, en åbning for muligheden for en eksistentiel helhed som ikke kan tillades af herredømmets og udnyttelsens system. De af os som virkelig ønsker at ekspandere vores eksistens vil udtrykke det i alle vores handlinger.

Set i det lys virker opfordringen til at udvikle en "*sikkerhedskultur*" mærkelig. Når jeg første gang hørte begrebet var min umiddelbare tanke: "Det er lige præcis den slags kultur vi lever i!". Pansererne og kamerarerne på hvert gadehjørne og i hver butik, det stigende antal af identitetskort og situationer hvor de

påkræves, de forskellige våbensystemer som forsvarer nationens sikkerhed, og så videre – sikkerhedskulturen er overalt omkring os, og den er den samme som undertrykkelseskulturen. Som anarkister er det bestemt ikke det vi ønsker os.

Meget af det som foreslås af fortalerne for sikkerhedskultur er sund fornuft for den som handler imod herredømmets institutioner. Det er åbenlyst at man ikke skal efterlade bevismateriale eller snakke med politiet og at man skal tage de nødvendige forholdsregler for at undgå at blive arresteret – en situation som bestemt ikke ville forstærke ens kamp for et fuldstændigt og frit liv. Men det giver ingen mening at tale om en sikkerhedskultur. Den forsigtighed som er nødvendig for at undgå at blive arresteret afspejler ikke den slags liv og forhold som vi ønsker at opbygge. Det håber jeg i det mindste ikke.

Når anarkister begynder at anse sikkerhed for at være deres topprioritet – som en "kultur" som de er nødt til at udvikle – så bliver paranoia den dominerende omgangsform. Anarkistiske møder arrangeres med et niveau af bureaukrati og (lad os kalde ting ved deres rette navn) overvågning som i alt for høj grad ligner det som vi forsøger at ødelægge. Kammeratskab og solidaritet udskiftes med mistænksomhed. Hvis der er nogen som ikke ser ud på den rigtige måde eller er forkert klædt så bliver hun udstødt og udeladt fra deltagelse. Her er noget livsvigtigt gået tabt – årsagen til at vi kæmper. Den forsvinder bag militansens hårde panser og vi bliver et spejlbillede af vores fjende.

Den anarkistiske kamp glider ind i glædesløs og paranoid stivhed når den ikke udføres som et forsøg på at skabe livet på en måde som er anderledes, glædesfyldt og intenst, men snarere ses som en sag at ofre sig for. Ens kamp bliver moralsk og handler ikke om hvad man begærer, men om rigtigt og forkert, godt og ondt, forstået som absolutte og kendte begreber. Her findes årsagen til meget af den strenghed, paranoia og uberettigede følelse af vigtighed som man alt for ofte ser blandt anarkister. Vi er de retfærdige krigere som er omringet på alle sider af ondskabens styrker. Vi er nødt til at beskytte os selv imod enhver risiko for forurening. Og identitetens panser vokser sig stærkere og undergraver den glædesfyldte ånd som frembringer det mod som behøves for at ødelægge herredømmets verden.

Denne ødelæggelse, denne nedrivning af det sociale fængsel som omringer os, ville stille os ansigt til ansigt med det ukendte. Hvis vi møder det ukendte med frygt og mistanke, så bygger vi selv de nye fængsler. Visse gør det allerede i sine tanker og projekter. Det er derfor vores offensive projekter er nødt til at opstå i og udføres med åndens ekspansive generøsitet. Paranoiaens og frygtens logik, mistænksomhedens logik med sine beregnede ord og gerninger, er den samme som underkastelsens logik – om ikke underkastet den herskende orden, så en moral som formindsker vores liv og garanterer at vi aldrig finder modet til at møde det ukendte, at møde den verden som vi ville befinde os i hvis den herskende orden blev ødelagt. Lad os i stedet omfavne den lidenskabelige fornuft som trodser al dominans. Denne fornuft er fuldstændigt seriøs i sit begær efter at ødelægge alt som formindsker livet og indskrænker det til det som kan måles og vejes. Og fordi den er så seriøs, så ler den.